

Negrei3colors: «La pintura de la caràtula recull l'esperit i ànima del disc: la dicotomia entre el somni i la realitat»

Parlem amb el grup balear sobre el nou àlbum 'Saudade confinada'

Negrei3colors | Negrei3colors

Saudade confinada (Produccions Blau, 2020) és el cinquè àlbum de **Negrei3colors**. Entre idees somiades amb peus a terra i ulls oberts, o realitats vistes amb les retines encapotades, se'ns presenta un treball eclèctic d'onze cançons, on trobem referències a pel·lícules, situacions socials o artistes diversos. Tanmateix i en primer pla, la realitat apreciada des de l'heterogènia de la banda ens és exposada amb un estil singular. Després d'haver-se estat gestant durant tres anys, els mesos de confinament van contribuir que es gravessin els darrers senzills "Qui?" i "Saudade confinada", que dona nom a l'àlbum. Jaume Bergas, veu del grup, ens parla del seu darrer projecte conjunt, que incorpora el so envoltant de "Coda 360", un tema realitzat en versió 8D que es pot escoltar amb auriculars.

El títol de l'àlbum, 'Saudade confinada', parla per si sol d'un moment gris. Com va ser el procés de creació i com ha afectat professionalment la pandèmia?

Aquest temps d'aïllament que vivim ens ha suposat exiliar-nos a dins d'una reflexió personal on

t'adones de la importància que tenen les petites coses; de les quals, fins a aquest moment, no has estat conscient. Ximpleries, tal volta, com la llibertat d'abraçar les persones i poder besar-les. El disc és el resultat d'un treball continu des de fa tres anys. De fet, la majoria de les cançons les teníem enregistrades al nostre estudi, a excepció de dues, "Saudade confinada" i "Qui", que sorgiren en temps de confinament. Per altra banda, la pandèmia afecta directament al món de la cultura en la mesura que s'han hagut d'anul·lar o 'ajornar' la majoria dels espectacles, amb tot el que suposa per als professionals d'aquest sector.

Què en destaqueu de tot el procés de crear aquest disc?

Que hem tingut la ventura de gravar el disc amb un productor premiat amb un Grammy i que ha girat durant un parell d'anys com a tècnic de so d'en **Brian Eno**, com és Mateo Picornell. Noltros mai no havíem treballat amb ell, per la qual cosa, entràrem a l'estudi de gravació Swings amb certa distància respectuosa i incertesa. Cal dir, després de dues setmanes convivint junts, que ha suposat una grata experiència. En aquests moments, a l'espera de començar els concerts amb què presentem el disc, treballem amb la nostra productora audiovisual 3negres&1color gravant vídeos dels temes de *Saudade confinada*.

La caràtula, de Pere Salvà, sembla gairebé una al·lucinació hipnagògica, un univers que pots veure quan no estàs ni despert ni adormit? Té a veure amb el significat de l'àlbum?

Pere Salvà és un pintor que reflecteix damunt els seus quadres tot un univers ple de color i força i, al mateix temps, de *saudade* (malenconia, en portuguès) dels personatges que l'habiten. La primera vegada que vaig veure la pintura de la caràtula em va enlluernar totalment els sentits i, tal com dius, recull l'esperit i ànima del disc. Volíem una portada que conjugues la dicotomia entre real i irreal, entre el somni i la realitat ("*no sé si és un somni o una història real*", tal com diu la lletra d'"El somni"), i Pere Salvà, amb aquesta pintura, ho expressa perfectament.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=vk8pRNTaoW8>

Heu musicat un poema de Manel Marí amb la cançó "Aquest bar" i heu rendit homenatge a músics com Tom Waits o Nick Cave. Però altres cançons com "Qui?" són vostres, i la temàtica és similar. Què és el que us connecta als vostres referents?

Hem volgut homenatjar Manel Marí musicant el poema "Sonet de Barri" del poemari *Deshàbitat* (Eliseu Climent, 2004) posant-li el nom d'"Aquest bar", com una manera d'agraïment a tota la seva poesia, que en vida, ens ha deixat. Evoca aquells bars, dels que cada vegada en queden menys, amb certa decadència romàntica, de parets descolorides i cambreres i cambrers amb davantal sollat. Són llocs on la calidesa forma part del mobiliari. **Tom Waits**, també canta, amb la seva veu esquinqada de cassalla, als personatges d'aquests recintes: perdedors que tenen a la soledat o la decepció com companys de fatiga, de la deriva del qui no sap o no vol adaptar-se. Al disc, tots els temes són de creació pròpia, a excepció d'"Espero", que és una adaptació que fem d'"I Hope That I Don't Fall In Love With You" d'en **Waits**, i d'"Als meus braços", adaptació d'"Into my Arms" d'en **Nick Cave**. **Bill Callahan** deia que la música és un acte social on tot el que facis sense sentiment equivaldrà a res. Tota cançó que remou les entranyes: això és el que compartim i ens connecta amb els nostres referents.

De vegades, hi ha una fina línia que separa els oposats: la injustícia de la justícia, la realitat de la ficció... Vosaltres tracteu aquestes temàtiques tan variades: des de la mort, espiritual o física, fins a l'amor més prísti, de vegades fent-ne referència en una mateixa cançó. Què us inspira a donar protagonisme a qüestions tan diferents?

La pròpia vida. Som tan distints i tan oposats que, aquí és, precisament, on hi ha la connexió. Aquesta discordança i contrast són el mateix principi d'armoria i unitat de les coses que suggereixen les lletres de les nostres cançons. Hi ha una frase al llibre 2666 (Anagrama, 2004) d'en Roberto Bolaño que trobo genial: "Cada cien metros el mundo cambia".

Estilísticament, hi ha deixos de tango, country, blues, folk... i doneu espai al so d'instruments molt diversos, tant de corda com de percussió i de vent.

La nostra forma de compondre les cançons neix d'una idea que es va desenvolupant mitjançant tots els arranjaments que introdueixen els diferents instruments. Per això, al nostre estudi d'assaig

disposem d'un programa de gravació que ens permet investigar i experimentar tant amb l'estructura del tema com amb els sons. És cert que **Negrei3colors** és un grup en el qual els músics que hi participem, procedim de diferents fonts musicals, des de la música clàssica fins al jazz, passant pel blues, folk, pop... i aquest eclecticisme es manifesta amb les cançons. Considerem que això és molt interessant perquè enriqueix el conjunt. *Saudade confinada* és el cinquè disc que hem publicat i es veu clarament una evolució al llarg dels onze anys que ja fa que estem junts. Aquesta evolució s'ha donat per la inquietud nostra de recerca de noves estructures, nous instruments, noves formes d'enregistrar cançons i pel context de la percepció de la vida.